

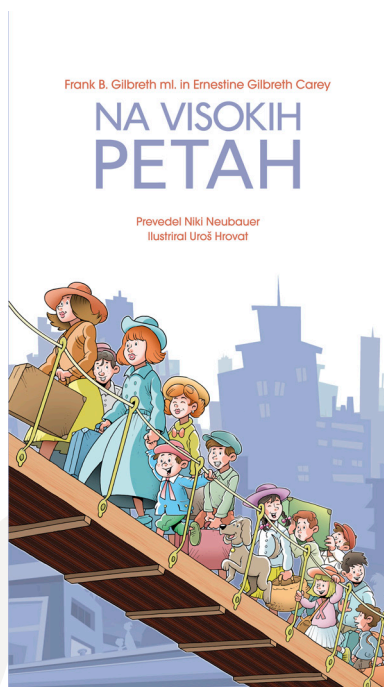

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

FRANK BUNKER GILBRETH IN ERNESTINE GILBRETH CAREY
NA VISOKIH PETAH

- Naslov: Na visokih petah *Iskrivo nadaljevanje Za ducat – ceneje*
- Avtor: Frank Bunker Gilbreth in Ernestine Gilbreth Carey
- Prevod: Niki Neubauer
- Cena: 17,50 evra
- Velikost: 120 mm × 215 mm
- Vezava: Mehka
- Število strani: 240
- Število ilustracij: 10
- ISBN: 978-961-278-156-9
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba

Kontakt

Nina Brumec
telefon 01-244-36-70
mohorjeva@siol.net

Vzgoja najstnikov – hudomušno branje

V *iskrivem nadaljevanju družinskih prigod, opisanih v knjigi ZA DUCAT – CENEJE, spremljamo odraščanje Gilbrethovih otrok, njihove zgođe in nezgođe, ter občudujemo materino spoprijemanje z vzgojnimi in s poklicnimi izzivi. Uporabno razvedrilno branje!*

V nadaljevanju družinskih prigod spremljamo odraščanje Gilbrethovih otrok. Njihove peripetije se samo še stopnjujejo. Po nenadni smrti ljubljenega moža in očka ni časa za žalovanje. Če hočejo ostati skupaj, se morajo vsi potruditi.

Opisani dogodki segajo skoraj stoletje v preteklost. Humorni in manj humorni zapleti, ki jih morajo reševati Gilbrethovi, pa so presenetljivo aktualni. Visoko izobražena, poklicno dejavna mati, odslej samohranilka, mora med gospodarsko krizo poskrbeti za nadpovprečno veliko družino. Njeni navdušujoče moderni in preizkušeno učinkoviti vzgojni prijemi bodo v pomoč tudi sodobnim vzgojiteljem.

Odrpoto in optimistično spoprijemanje Gilbrethovih z zgodami in nezgodami prihaja v današnjih časih kot dobrodošlo razvedrilo in navdih!

O avtorjih

Frank Bunker Gilbreth ml. se je rodil leta 1911 v Plainfieldu v ameriški zvezni državi New Jersey in diplomiral na univerzi v Michiganu. Med drugo svetovno je postal poročnik bojne ladje v ameriški vojni mornarici in bil odlikovan. Leta 1947 se je kot kolumnist in poročevalec pridružil časopisu Post and Courier v Charlestonu v Južni Karolini. Sam ali skupaj z drugimi je napisal več knjig, med njimi tudi *Za ducat – ceneje* (z Ernestine Gilbreth Carey), *How to Be a Father in Time Out for Happiness*. Umrli je leta 2001.

Ernestine Gilbreth Carey se je rodila leta 1908 v New Yorku in diplomirala iz angleščine na kolidžu Smith. Leta 1930, kmalu po diplomi, se je zaposlila v komerciali v newyorški veleblagovnici, kjer je ostala štirinajst let. V tem času se je poročila in imela

dva otroka. Veliko je predavala in napisala sedem knjig, med njimi *Jumping Jupiter, Rings Around Us* in *Giddy Moment*. Leta 1950 je za knjigo *Za ducat – ceneje* (skupaj z bratom) prejela francosko mednarodno nagrado za humor. Umrla je leta 2006.

O prevajalcu

Niki Neubauer je uveljavljen prevajalec leposlovnih in strokovnih besedil. V zadnjih letih intenzivneje sodeluje tudi s Celjsko Mohorjevo družbo, za katero je mdr. prevedel deli J. Martina *Duhovnost za vsak dan* in J. Neusnerja *Rabin se pogovarja z Jezusom*. Izvrsten prevod dela *Na visokih petah* odraža njegov pretanjen čut za humornost besedila in obvladovanje širokega nabora jezikovnih registrov.

Odlomek iz knjige

Ana je sedela na maminem mestu na čelu velike ovalne mize v jedilnici. Kot najstarejša v hiši in v času mamine odsotnosti najvišja častnica je samodejno prevzela poveljevanje. Tri metre stran je na očkovem mestu na drugem koncu mize sedel Frenk. Ostali, tudi Bob in Jana, ki sta bila še vedno v stolčkih za malčke, smo sedeli povsod okoli mize.

Ana je imela pred seboj očkovo čekovno knjižico, nekaj računov in odprto družinsko proračunsko knjigo. »Samo račun za mleko zneso več kot 50 dolarjev na mesec,« je rekla. »Ne razumem, kako je očka plačeval za vse te stvari. Za ducat – ceneje, pa kaj še!«

Odločili smo se, da bomo shajali tudi s samo osmimi litri in pol mleka na dan, pa vseeno ne bo nihče umrl od podhranjenosti.

»Vsak od nas bo moral nekaj malega žrtvovati,« je nadaljevala Ana in listala po očkovi čekovni knjižnici. Naglas je naštevala vsote na čekih in za kaj so. Hrana in oblačila. Stroške bomo morali zmanjšati. Računi za zdravnika. Teh sploh nismo nameravali imeti. Računi za zobozdravnika. Vsem, ki jim je bilo treba poravnati zobe, so jih že poravnali. Tobak. Vsekakor ne. Bencin. Očkov avto smo že prodali. Plesna šola ... »Frenk in jaz,« je predlagal Vili, »bi lahko prispevala svoj delež tako, da se odpoveva plesni šoli.« Vili je bil star enajst let in vsak ponedeljek popoldne se je bilo treba pripraviti z njim, da se je spravil v srajco z naškrobljenim ovratnikom in v žametne pumparice.

»Tega pa res ne moremo zahtevati od vaju,« ga je podražila Marta.

»Pripravljena sva nekaj malega žrtvovati,« je povsem resno rekel Vili.

Plesna šola je romala v koš in Vili si je v olajšanju potegnil s prstom po mehkem in odpetem ovratniku.